

Viết cho ngày Vu Lan

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viát

Thứ Sáu, 04 Tháng 9 Năm 2009 04:28

Mùa thu mùa Vu Lan nở hoa lá, mùa đông nói nhau nghe về bông hồng đỏ và bông hồng trắng, mùa đông những đứa con dành chút lòng nhớ mẹ, những ai đã cho mình một hình hài để tồn tại trên đời.

Một ngày trời đẹp, đọc bài viết của mẹ tôi cô bạn kể về mẹ của mình. Trong đó, cô nói về lá thư cô viết cho mẹ khi bà nằm bệnh viện. Khi ấy cô lên 10, ba có vợ khác, cô thay má làm mẹ cho hai đứa em đứa lên 5, đứa lên 2. Cô kể, “Nhớ má, tôi lấy màu của má, tô vẽ viết thư cho má. Dán phong bì vàng hoàng, về một cái tem nữa, rồi đem qua nhà chú Hà, ‘Chú, con nhớ chú đem vào bệnh viện đưa cho má.’ Về thôi. Con nít mà, đâu có nghĩ tới nữa.” Hết bệnh, mẹ cô về nhà, đem bọc thư lên giường treo ngay chỗ bà ngồi may quần áo, ai đến thăm, bà cũng chỉ vào bọc thư mà khoe.

“Má yêu quý,

Bao giờ má về nhà má? Má đừng chai máu nhà má. Má có ăn cơm không? Má đừng lo nhà nhé. Con mà nó biết úp chén rồi đó má. Chúng con vẫn khỏe mạnh như thường. Con tin mẹ má bọc tranh trả để ‘Đi chơi về’...”

Lá thư chép vào vài dòng, nhớ lúc chép đúng chính tả những tình cảm ngây ngô của đứa con biết nghĩ tới mẹ đã là một liều thuốc giúp bà vượt qua bệnh tật, sống đến hôm nay. Cô viết, “Lúc má tái khám, bác sĩ ngạc nhiên vì má có triệu chứng bình thường. Má là người duy nhất sống sót sau 3 năm ung thư máu trong khu điều trị đó. Bác sĩ hỏi tôi sao, má đưa cái lá thư của tôi ra, nói, ‘Ba đưa tôi nó con nhớ bé như thế này. Tôi phải sống để nuôi tôi nó thôi.’”

Năm tháng vùn vụt qua từng lúc nào, cô lấy chồng xa xôi, rồi sinh con để cái, vui buồn cùng những đứa con của chính mình. Một ngày cô trở về thăm mẹ, bà đưa cô một củ khoai tây, trong đó bà gom và dán hết tranh về của cô từ những tờ giấy dán vào, có cả lá thư đã úa vàng.

Viết cho ngày Vu Lan

Tác Giả: Ngác Lan/Ngái Viãt
Thứ Sáu, 04 Tháng 9 Năm 2009 04:28

Một quyän sä, mät träi mä thäng con.

Đäc bài cô, tôi khóc. Tôi hỏi mät câu đä thäa, nhäng đäa con có bao giä cät giä trän vän nhäng thä cha mä đã cho nhä cách nhäng bà mä vän chät chịu nhäng kä niäm cäa con mình?

Nhäng ngäi mä có thä có rät nhiäu câu chuyän đä kä vä con, tä lúc con väa nän vóc nän hình trong bäng mä, đän khi oa oa tiäng khóc đäu tiän. Mä có thä ngäi kä hàng giä nhäng ngä nghĩnh yêu thäng, nhäng biäu täp nói, nhäng thành công và cä nhäng thät bäi mà đôi khi con chäng nhä trong cuäc đäi.

Ngäc läi, con nhä đän mä hình nhä là hiäm läm. Và đäng nhä con läi chä nhä nhiäu hän khi mät ngày thäy áo mình cài hoa träng. Nhäng đäa con vän tä mình bào chäa, “Näc mät có bao giä chäy ngäc.”

Cách đây mäy ngày, ngäi trò chuyän väi mät chä đäng chăm sóc cho ngäi mä bä bänh mät trí nhä suät 4 năm qua. Chä ngäi kä chuyän thao thao, ngäi mä läng läng iän bên, cä cäi hiän lành, chäng biät đäa con đäng nói gì mình. Chä vào chä, tôi hỏi ngäi mä, “Bác có biät ai đây không?” - “Nó là con tui chä ai.” - “Bác có thäng chä không?” - “Häi gì lä väy. Thäng chä sao không. Nó là con mình, mình phäi thäng.” Tôi nghe mà thäy lòng räng räng. Bà quên hät mäi đäi u, nhäng tình thäng väi đäa con duy nhät làm sao trôi đi mät trong trí nhä đäng đän räi räng cäa ngäi mä mang bänh alzheimer.

Tôi läi nhä ngày tôi đä đäm tang mä cäa mät ngäi bän. Tôi theo vào xem cänh ngäi ta đäa quan tài vào häa thiäu. Thäc sä tôi đã không hä thäy sä, mà chä là mät cäm xúc gì đó không thä điän tä đäc khi näp lò thiäu mä ra và chỉ cä quan tài räi xuäng... Tôi nhìn trän träi vào gäng mät cäa bän tôi - mät ngäi väa mät mä. Tôi không điän tä đäc cäm xúc cäa mình khi yä bäi tôi không räi vào hoàn cänh cäa bän, nhäng đäi u đó ám änh tôi.

Bao lâu näa... ngày đó sä là cäa mình? Nhäng rong ruäi mäu sinh đã khiän mình läm lúc quên hän mät đäi u: sä có ngày hoa häng hóa träng...

Täm gác nhäng hän hò, nhäng cuäc vui, “chiäu nay con vä ăn cäm väi má!”